

stander idag fremfat den bestemte Sigtelse imod mig, at dersom de Pøbeloptøier, der fandt Sted 1860 her i Staden, vare udgaede fra en anden politisk Overbeviisning eller vare foretagne af andre danske Mænd udenfor Kjøbenhavn, vilde jeg have stillet mig paa en ganske anden Maade til Politiets Virksomhed ved denne Leilighed end den, hvorpaa jeg nu stillede mig, men den ærede Formand har ikke havt Noget dertil at bemærke, og det maa altsaa være til-
 ladt at udtale sig saaledes om en politisk Modstander og paastaae, at han, paavirket af andre udenfor. Sagen liggende Forhold vilde have forandret sin Udfærd, og stillet sig anderledes i et givet Tilfælde, end han har gjort. Jeg skal vide at finde mig deri, og jeg skal vide at vogte mig for at gjøre mig skyldig i det Samme, fordi jeg antager det for parlamentarisk at være noget, man skal stræbe at undgaae — utilbørligt har jeg ikke Ret til at sige her. Den ærede Rigsdagsmand meente, at han ved nærværende Leilighed var en Lynasleder, ogsaa overfor mig; jeg har ikke nogen Opfordring til at svare for Andre end for mig selv, men jeg veed, at mine Ord vare sagte i al Høilighed, Sindighed og med Betænkksomhed, da jeg ved denne Leilighed, hvor jeg vidste, at jeg var paa Glatils, ikke sagde Andet, end hvad jeg fuldstændig havde overveiet, — saa deri kan ikke ligge noget Lyn. Jeg har heller ikke mærket til noget Lyn andetsledsfra, før den ærede Rigsdagsmand havde Ordet, men da knittede og lynede det ganske vist meget stærkt, saa at han, istedetfor, som han mener, at være Lynasleder, selv var Lynet. Jeg maa nu sige, at dette Lyn ikke er saa farligt, at det behøver nogen Afleder, thi det knuser ikke, det slaaer ikke ihjel; men jeg skal bemærke, at jeg overalt, til hvem det saa er, ved hvilken Leilighed det end er, siger og bestandig har sagt, at de, der ødelægge fredelige Borgeres Eiendom, de, der forstyrre fredelige Borgeres Ro, skulle straffes, og det nytter ikke her at sige: Kjøbenhavnere, de taale ikke at straffes (Vilke: Det har jeg ikke sagt!), thi dersom Kjøbenhavnerne ere Urodstiftere og Fredsforstyrre, skulle de straffes ligesom enhver anden Mand i Landet. Ingen skal kunne paavise, at jeg nogenstunde har givet Sigt Medhold, og jeg har meent, at de, der i Præsen

ved hiin Leilighed gavede det Medhold, meget daarligt tjente deres egen Sag; thi det viser ikke nogen retfærdig og god Sag, naar man forsvarer eller undskylder Sigt, efterat det er skeet. Den ærede Rigsdagsmand tillod sig at sige, at jeg, hvis der var foresaldet Urdener paa Landet, ved et Marked, og der havde været Tale om at arrestere en Urodstifter af Bondestanden, vilde have stillet mig ganske anderledes, men det er han aldeles uberettiget til at sige. Jeg har i min offentlige Virksomhed, som Udgiver af et Blad, netop ytret mig angaaende en saadan Fredsforstyrrelse, netop paa et Landmarked, netop hvor Urodstifteren var en Bonde, og hvor han blev arrestet, og da en politisk Modstander af mig, der ogsaa skrev et Blad her i Kjøbenhavn, udtalte, hvad den ærede Rigsdagsmand nu her offentlig har udtalt, blev han dømt og multeret for denne Ytring. Vil den ærede Rigsdagsmand overveie, hvad han vilde sige, naar han sad her, og jeg stod udenfor, og jeg ansøgte Thinget om Tilladelse til at søge ham for saadanne Ytringer. (Vilke: Jeg vilde sige: Vær saa god!) Jeg giver ikke noget Saadant Medhold, en saadan Sigtelse maa jeg derfor bestemt afvise. Jeg finder, at det er forbryderisk — da jeg har hørt, at denne Betegnelse er bleven optaget af enkelte Rigsdagsmænd — at ødelægge fredelige Borgeres Eiendom, at nedbryde offentlige Bygninger for at slaffe sig Angrebsvaaben mod Politiet, at forstyrre Kongens Fred og Ro, det er, siger ogsaa jeg, Forbrydelser, som bør straffes, hvor der saa udøver dem. Jeg afviser altsaa dette Lyn, som den ærede Rigsdagsmand har udslynget — men, som sagt, det skader ikke, det dræber ikke og er let at afvise. Det glædede mig forøvrigt i en vis Henseende, at see den ærede Rigsdagsmands Hestighed ved denne Leilighed, thi den viste, at jeg havde ramt, hvor jeg sigtede.

Sjæberning: Maa jeg bede om Ordet før en kort Bemærkning.

Formanden: Jeg maa først bemærke, at forsaavidt den sidste ærede Tale i sit Foredrag syntes at anke over, at jeg under en tidligere Forhandling her i Salen skulde have formeent